

Búcsú Dobozi Esztertől

2019. október 9-én, életének hatvannegyedik esztendejében elhunyt Dobozi Eszter költő, folyóiratunk szerkesztőségének tagja. Most, amikor a *Forrás* nevében búcsúzom tőle, meg kell emlékeznem a magunk kapcsolatáról is. Szegedi egyetemi éveink alatt csoporttársak voltunk, tudtunk egymásról, ismertük egymás törekvéseit. Eszter előbb került Kecskemétre, mint mi, ebben az időszakban számos levelet váltottunk, s a verseit is elküldte olvasásra. 1982-től, Kecskemétre kerülésünk évétől ismét közelről figyelhettem munkálkodását. 1989-ben lett a szerkesztőség tagja, s az is maradt mindvégig. A lappal való kapcsolata azonban ennél jóval régebbi, szinte költői indulása kezdetétől versei jelentek meg a *Forrásban*, s kecskeméti álláskeresésében, ez 1980-ban volt, szintén a szerkesztőség tagjai segítették.

Pályája során két nagy területen haladt előre. Tanára, s majdnem két és fél évtizeden keresztül igazgatója volt Kecskemét emblematikus jelentőségű iskolájának, a Kodály-iskolának. Ez a munka önmagában is teljes embert kívánt, egyedisége és nagysága okán is. Tanárként és igazgatóként jelentős eredményeket ért el, miközben alkotói munkáját is folytatta, tucatnyinál több könyve jelent meg, verseskötetei mellett szociográfiai munkák, regények s tanulmánykötetek kötődnek a nevéhez, irodalmi munkásságát számos díjjal ismerték el. A két munka, a pedagógiai és az írói egyes pontokon segíthette egymást, irodalmi-irodalomtörténeti tudását kamatoztathatta az órákon, párszor jól sikerült faktos órák után találkoztam vele, örömmel említette ezeket az órákat. Vendégei is voltak, a szerkesztőség tagjairól beszélek most, egy-egy rendezvényen, vagy éppen rendhagyó irodalomórán, s míg élek, emlékezni fogok az általa szervezett Lázár Ervin- és Juhász Ferenc-estre. Ugyanakkor az ő életében is ütközött egymással a tanári és az alkotói munka, Eszter együtt élt ezzel. A kööttség nem korlát, hanem lehetőség, mondta egy interjúban. Mindez azt jelentette, hogy folyamatosan dolgozott, így hozta létre gazdag, s ahogy jeleztem, több műfajra kiterjedő életművét.

Szólnom kell arról is, hogy mindazt, amit elért, Eszter küzdő emberként érte el. Megküzdött az egyetemre kerülésért, megküzdött az első generációs értelmiségi lét nehézségeivel, a napi munka során adódó gondokkal, s azzal is, hogy alkotóként megtalálja a maga hangját, témáit, helyét a szellemi és művészeti életben. S küzdött, kegyetlenül nehéz küzdelmet folytatott a szervezetét megtámadó betegséggel. Talán a munkába való menekülés, a hit, hogy még feladata van, segítette a betegség tudatának és a testét-lelkét kínzó fájdalomnak az elviselését.

Meggyötört arcára, nehézkes járására emlékszem, de most, búcsúztatásakor mondom azt, hogy volt egy másik Eszter is, az, akinek éppenséggel a szerkesztőségi értekezleteink légköre, hangulata jelentette a kilépést, az, aki 1989 után nagy örömmel vett részt az addig még csak el sem képzelhető kolozsvári és marosvásárhelyi Forrás-esten, s aki nagy örömmel jött velünk szinte ugyanakkor a kárpátaljai utunkra. Aztán Szabadkára, Zomborba, Krakkóba, s számos hazai városba. Néhány alkalommal, már a férjével, Alföldy Jenővel ott volt a veránkai írótáborban is, derűvel élték meg az ottani napokat.

Eszter a munkatársunk és a barátunk volt. Tagja, részese annak a közösségnek, amelyik az elmúlt ötven esztendőben változások és megújulások közepette a folyóirat működtetését, megőrzését és állandó frissítését szorgálta. A valamikori szerkesztőségek tagjait és a jelenlegi szerkesztőség tagjait is ez a törekvés fogja össze, s az időben is ez a törekvés állítja őket egymás mellé. Ezért érezzük azt, hogy most is itt van mellettünk Varga Mihály, Zám Tibor, Hatvani Dániel, Szekér Endre és Goór Imre.

Most már ebben a sorban van, és így marad mellettünk Dobozi Eszter is.

Emlékét megőrizzük.

Füzi László